

24-12-2024
NPO Schrijfwedstrijd

Makida Daniels

Het lied van de Otters

Mijn naam? Die heet Mooi Switi Boy. Zo noemt maama mij, omdat ik danste, mooi danste wanneer zij voor mij zong toen ik nog in haar buik woonde. Oma noemt mij gewoon Switi, want mijn tong is zoet als ik zing. Niet alleen ik heb een zoete tong, mijn oom Sukaati ook. Hij en mijn moeder komen uit een buik, maar hij kwam na haar, net als hoe ik na zus Litha kwam. Oom Sukaati leert mij jagen op pingo en apen, gestoofd apenvlees met cassave is zijn lievelingseten. Ik zie oom Sukaati de laatste keer voordat de militairen kwamen in Moiwana. Sinds die dag wacht ik op hem en op Paapa. Maar ze komen niet. Misschien zijn ze verloren, misschien zijn hun ogen donker en zien ze mij niet. Misschien zeggen ze: "Switi Boy vanaf vandaag niet meer," zoals men zegt wanneer je neergedaald bent in dode mensen land. Maar ik wacht. Paapa en oom Sukaati komen wel, ze hebben beloofd. Paapa en oom Sukaati zijn geen liegmannen.

Dus ik wacht en kijk naar onze verbrande huizen.

Uit de half verbrande huizen groeien bomen. En verdwaalde kippen wonen in die bomen. Een boom groeit en groeit in oma's huis. Net dikke ronde armen met rode en gele bloemen, en die gebloemde armen groeien en kronkelen als vette slangen. Oma's huis krijgt bijna geen adem. Zoals ik geen adem kreeg toen de militairen deuren opentraptten met zwarte laarzen en ik mij schuilhield in het kippenhok. "Brand alles!" zei de militaire baas. Lang, lang loer ik tot de militairen weg zijn. Dan sluip ik uit het kippenhok, als een leguaan. Maar de militair met uilenogen was niet weg. Ik hoorde zijn zware laarzen dichterbij komen. Ik ren en hoorde pakaw, mijn voet voelde lam. Ik viel, ik schreeuwde om Maama, om Paapa. Ik schreeuwde om Oom Sukaati, om oma, om grote zus Litha. Ik bleef liggen als een dode muis. Ssst, stil, net als wanneer we schuiltje speelden, nooit vond iemand mij. Uilenoog kwam en schopte mij. Mijn hart sloeg hard, zo hard, ik dacht het breekt in stukken. Mijn voet, mijn voet, het trilt en trilt. Het gaat vanzelf. Uilenoog schopt nog een keer en ik schreeuw zo hard dat mijn oren pijn doen. Dan hoor ik maama's stem, ze lacht naar me: "Mooimooi boy, ik hou zo veel van je." Ik duw mijn gezicht in de zachte plooiplooi van haar buik, kokoskoekgeur. Oom Sukaati zegt: "Laat je moeder met rust, je bent geen kleine jongen meer, kom naar de rivier."

Oom Sukaati tilt mij hooghoog, zodat m'n voeten los zijn van de grond. "Switi boy is licht als een palmblad," zegt hij. Dan rent hij, met mij op z'n nek de heuvel op. "Hou vast!" roept hij. Ik klem

m'n handen om z'n hoofd. We dalen, de aarde stuift. Wind waait, ik spreid m'n armen wijd, ik schreeuw van lachen.

Ineens is daar Benanu, hij rent achter ons. Tafi komt ook, met haar rode doek om de middel. Wind speelt met haar haren. "We gaan kijken hoe Oom Sukaati zingt naar Nyundu's!" roept ze. Mino komt ook mee, met een hand houdt hij zijn broek omhoog. In de ander een awara. Bij de rivier zijn we stil. Oom Sukaati waadt de rivier in, zwemt naar het midden en gaat op een rots zitten. Hij kijkt naar ons en doet: "Ssssst." Hij begint te zingen. Niet hard. Maar zo dat de rivier stil stil is, de vissen, de bomen. Mino hurkt naast me. "Oom Sukaati is een echte toverman. Hij praat met water," fluistert hij. Mino's mond ruikt naar awara. Awara maakt je tanden geel.

Dan brengt Oom Sukaati zijn vinger naar de knobbel van zijn keel en beweegt hem snel snel op en neer. Een gek geluid komt naar boven. Zo, rraaa-rraaa-rraaa-rraaa! De rivier doet wiebelwiebel in het midden. Dan ineens: Nyundu's! Otters heten ze in m'n leesboekje van school. Nyundu is mooier. Past beter. Ze glijden, eerst één. Dan twee. Dan zes. Hun kopjes zijn klein en glimmend glimmend. Benanu wil roepen, maar zijn mond blijft stil. Otters zwemmen, draaien, duiken, tjublum... tjublum. Ik adem bijna niet. Oom Sukaati stopt even. Otters stoppen. Hun glim glim kopjes zoeken Oom Sukaati's lied. Oom Sukaati kijkt naar ons. Hij weet iets wat wij niet weten. Dan zingt hij verder. En de Nyundu's dansen weer.

Maar nooit meer zie ik Benanu. Tafi nooit weer. Mino nooit weer. Laatste keer dat ik Benanu zag? Is uit mijn schuilplaats toen een lange militair, hij leek op... ik weet niet meer op wat. Ik vergeet zijn gezicht. Man zonder gezicht. Alles ging snel snel. Eerst zegt de lange militair aan Benanu: "Rennen jonge, ik zeg ren!" Benanu wil eerst niet. Dan wel. Benanu rent, dan pakaw pakaw uit lange militair z'n pistool. Het rook naar ijzer. Benanu valt precies precies bij de blauwe deur van z'n moeder huis. Zijn voet hangt buiten. Ik weet nog, z'n slipper is groenwit. Benanu waste die slipper elke dag. Daarna netjes in de zon. Hij zat, wachtte tot de slipper kraakkraak droog was. Dat vond hij mooi. Benanu zei altijd: "Switi Boy, luister hier, als je slipper blinkt, dan ben je een echte man."

Ik zie wit, ik zie zwart. Is mijn naam niet Switi Boy? Waar ben ik. Ja, ik moet Switi Boy zijn. Maama noemt mij zo, Paapa noemt mij zo, Oom Sukaati noemt mij zo. Maar misschien ben ik ook een slipper. Of een Nyundu. Of een lied dat stopt. Ik weet niet meer. Ik weet wel dat ik adem en dat het pijn doet. En dat de zon schijnt maar niet warm is. En dat ik soms niet weet waar ik ben, maar in de verte hoor ik het lied van de otters. Zo mooi, even mooi als mijn naam. Swity Boy- Zoete Jongen.

Verklarende woorden:

Switi Boy: Zoete jongen

Awara: Gele palmvruch

Nyundu: Otters

Pingo: Zwijn

Oom Sukaati: Oom Chocolate

Aantal woorden 992